

Arrest

nr. 140 469 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Betrokkene haalt nagenoeg dezelfde elementen aan die in vorige aanvragen 9bis werden aangehaald. Het nieuwe element is dat hij verwijst naar zijn partner die legaal in België zou verblijven en zijn kind. Mijnheer beweert niet naar Rwanda terug te kunnen keren uit vrees voor een menonwaardige of vernederende behandeling of foltering. Artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden alsook artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing. Mijnheer stelt dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit, dat de overheid een belangenafweging dient te maken en dat de ongemakken niet in verhouding staan tot de administratieve handeling. In de tweede beslissing genomen op 14.02.2013 en betekend op 21.02.2013 werd hier op ingegaan. Bij deze wordt dan ook verwezen naar die beslissing. Verder verklaart mijnheer een duurzame en langdurige relatie te onderhouden met zijn partner die volgens hem beschikt over een tijdelijke verblijfsvergunning. Zijn partner zou niet mee kunnen afreizen naar Rwanda. Mijnheer zou een kind hebben met deze dame. Mijnheer verklaart reeds sedert enige tijd op het Belgische grondgebied te bevinden. In dit stadium van integratie zou het onwenselijk zijn om betrokkene gedwongen te laten terugkeren naar het land van herkomst. Een terugkeer zou een inbreuk betekenen op zijn gezinsleven en dit zou een zeer traumatische ervaring voor de partner zijn. Mijnheer doet beroep op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Vervolgens wordt nog eens verwezen naar de zogenaamde verklaringen van de bevoegde Staatssecretaris. Mijnheer verklaart in aanmerking te komen voor punt 1.2 van de vernietigde instructies van mijnheer Wathélet. Hij verwijst naar de duur van de asielpcedure met de duur van de regularisatieaanvraag. Ook op dit argument werd reeds in de vorige beslissing 9bis ingegaan. Wij verwijzen dan ook naar deze beslissing.

Mijnheer wist dat zijn verblijf in België precair was en dat hij België zou moeten verlaten indien geen van de opgestarte procedures een verblijfskaart zou opleveren. Mijnheer verblijft ondertussen reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Hij negeerde elke instructie van de Belgische overheid om het grondgebied te verlaten. Mijnheer diende twee asielpcedures en twee aanvragen 9bis in die allen werden afgesloten met een negatieve beslissing. Mijnheer startte een eerste asielpcedure op datum van 31.07.2006 op. De procedure werd op 05.03.2010 afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werd hem toegekend. Mijnheer betekende op 03.08.2011 een bevel om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten. Hij gaf geen gevolg aan deze instructie. Op 21.09.2011 startte hij een tweede asielpcedure op. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam een negatieve beslissing: noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 23.04.2012. De aanvraag 9bis ingediend op 08.09.2008 was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op 12.07.2011 en betekend op 17.08.2011. De aanvraag 9bis van 07.10.2011 was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op 14.02.2013 en betekend op 21.02.2013. Mijnheer startte in 2013 een procedure op voor het verkrijgen van een akte van bekendheid met het oog op het opstarten van de procedure voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Het is mijnheer zijn persoonlijke keuze geweest meerdere procedures op te starten. Dat het onderzoek tijd in beslag neemt is logisch en vormt geen buitengewone omstandigheid.

Mijnheer toont niet aan dat het daardoor niet meer mogelijk is om tijdelijk terug te keren naar Rwanda en zich daar te richten tot de Belgische ambassade om een visum aan te vragen.

Dat mijnheer zich voor het verkrijgen van een visum om in België te verblijven in Rwanda dient te richten tot de Belgische ambassade betekent een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied. Mijnheer kan zich bij deze procedure nog steeds door zijn advocaat laten bijstaan. In tegenstelling tot wat wordt beweerd, beschikt mevrouw niet over een tijdelijke verblijfskaart, wel over een attest van immatriculatie dat driemaandelijks wordt verlengd tot er een beslissing wordt genomen. Dit is dus geen duurzaam verblijf in België. Mijnheer heeft trouwens geen van beide kinderen erkend. Geen enkel document werd toegevoegd waaruit een affectieve band zou blijken. Mijnheer toont niet op overtuigende wijze aan dat het onmogelijk is voor hem om tijdelijk terug te keren naar Rwanda, eventueel vergezeld van de kinderen met wie hij samenwoont, maar die hij niet heeft erkend. Uit geen enkel persoonlijk document blijkt dat er een risico zou bestaan op "schade" voor het kind indien het kind de illegale ouder zou vergezellen. Mijnheer slaagt er niet in om een buitengewone omstandigheid aan te tonen en kan dus terugkeren om een visum via de Belgische ambassade aan te vragen.

Artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden alsook artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, werden in de vorige aanvraag ook aangehaald, maar opnieuw concretiseert betrokkene niet waarom en door wie hij mensonwaardig behandeld zou worden, noch brengt hij enig begin van bewijs aan. Een loutere verwijzing naar bovenstaande artikelen volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mijnheer zich opnieuw op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, meer bepaald "punt 1.2". We merken echter opnieuw op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en dat de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

Dat mijnheer de Franse taal beheerst, dat hij zich ingezet heeft als vrijwilliger, dat hij gewerkt heeft en dat hij opnieuw onmiddellijk zou tewerkgesteld kunnen worden (eventueel een knelpuntberoep), dat hij zich gemengd heeft onder de Belgische bevolking en sociale banden heeft met België, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mijnheer kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Indien gewenst kan mijnheer beroep doen op het vrijwillige terugkeerprogramma van Fedasil. Indien mijnheer geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, riskeert hij een inreisverbod."

1.3. Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Mijnheer is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 beroept. Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en *'na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak'*. De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij stelt dat er geen sprake zou zijn van een inbreuk op het gezinsleven op basis van artikel 8 van het EVRM en dat haar partner niet beschikt over een tijdelijke verblijfskaart doch over een attest van immatriculatie, dat zij geen van beide kinderen zou hebben erkend en er ook geen enkel document zou zijn waaruit een affectieve band zou blijken, dat er geen sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen een aanvraag in het land van herkomst te doen alsook dat de bestreden beslissing verwijst naar de vorige beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het gezinsleven, dat haar partner in april 2013 reeds is bevallen van een kind. De verzoekende partij meent voorts dat er evenmin rekening werd gehouden met de doorgedreven integratie van en het langdurig verblijf in België dat zij immers reeds méér dan 8 jaar in België verblijft, perfect geïntegreerd is en daarenboven al behoorlijk Frans spreekt. De verzoekende partij betoogt bovendien duurzame sociale bindingen en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd te hebben. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten evenmin behoorlijk werd gemotiveerd daar de verwerende partij in haar beslissing niet vermeldt op welke negatieve beslissing dit bevel om het grondgebied te verlaten betrekking heeft. Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zal uitmaken. Zij herhaalt dat zij al méér dan 8 jaren in België verblijft en zich zeer goed geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving, zij er haar centrum van affectieve, sociale en economische belangen heeft gevestigd en dat een terugkeer naar haar land van herkomst een regelrechte schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, zijnde het recht op een gezinsleven. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden, dat het dan ook onmogelijk is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoert en stelt tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2014, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij slechts een summier middel ontwikkeld heeft tegen deze bestreden beslissing.

Het integrale onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing luidt immers als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd evenmin behoorlijk gemotiveerd. Verwerende partij vermeldt niet in haar beslissing op welke negatieve beslissing dit bevel om het grondgebied te verlaten betrekking heeft.”

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2014 wel degelijk de feitelijke en de juridische grondslag vermeldt waarop het is gebaseerd. Er wordt in de beslissing immers als volgt gemotiveerd: *“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Mijnheer is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen onder meer wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hieruit blijkt aldus dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden in voormeld geval en aldus onafhankelijk van enige andere beslissing.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog evenmin aan welke wettelijke bepaling voorschrijft dat de verwerende partij zou dienen te vermelden op welke negatieve beslissing dit bevel om het grondgebied te verlaten betrekking heeft. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de aangevochten bepalingen en beginselen geschonden zouden zijn.

Bovendien betwist de verzoekende partij de feitelijke of juridische motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet.

In zoverre de verzoekende partij meent dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.7. en punt 2.8.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.5. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorgelegde aanvraag niet aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij blijft steken in een louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. De verzoekende partij geeft in wezen slechts te kennen dat de verwerende partij met de door haar opgesomde elementen, zijnde haar gezinsleven, het feit dat haar partner in april 2013 bevallen is van een kind, haar doorgedreven integratie, haar langdurig verblijf van méér dan acht jaar in België, het spreken van het Frans, haar duurzame sociale bindingen en de grote vrienden- en kennissenkring, het vestigen in België van haar centrum van affectieve, sociale en economische belangen en het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zal uitmaken van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zijnde het recht op gezinsleven, ten onrechte geen rekening heeft

gehouden en het voor haar dan ook onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag te doen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij met de voornoemde elementen, ten onrechte geen rekening heeft gehouden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met de aangevoerde elementen dienaangaande, rekening werd gehouden.

De motivering van de bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Mijnheer wist dat zijn verblijf in België precair was en dat hij België zou moeten verlaten indien geen van de opgestarte procedures een verblijfskaart zou opleveren. Mijnheer verblijft ondertussen reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Hij negeerde elke instructie van de Belgische overheid om het grondgebied te verlaten. (...). Het is mijnheer zijn persoonlijke keuze geweest meerdere procedures op te starten. Dat het onderzoek tijd in beslag neemt is logisch en vormt geen buitengewone omstandigheid. Mijnheer toont niet aan dat het daardoor niet meer mogelijk is om tijdelijk terug te keren naar Rwanda en zich daar te richten tot de Belgische ambassade om een visum aan te vragen.

Dat mijnheer zich voor het verkrijgen van een visum om in België te verblijven in Rwanda dient te richten tot de Belgische ambassade betekent een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied. Mijnheer kan zich bij deze procedure nog steeds door zijn advocaat laten bijstaan. In tegenstelling tot wat wordt beweerd, beschikt mevrouw niet over een tijdelijke verblijfskaart, wel over een attest van immatriculatie dat driemaandelijks wordt verlengd tot er een beslissing wordt genomen. Dit is dus geen duurzaam verblijf in België. Mijnheer heeft trouwens geen van beide kinderen erkend. Geen enkel document werd toegevoegd waaruit een affectieve band zou blijken. Mijnheer toont niet op overtuigende wijze aan dat het onmogelijk is voor hem om tijdelijk terug te keren naar Rwanda, eventueel vergezeld van de kinderen met wie hij samenwoont, maar die hij niet heeft erkend. Uit geen enkel persoonlijk document blijkt dat er een risico zou bestaan op "schade" voor het kind indien het kind de illegale ouder zou vergezellen. Mijnheer slaagt er niet in om een buitengewone omstandigheid aan te tonen en kan dus terugkeren om een visum via de Belgische ambassade aan te vragen.

Artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden alsook artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, werden in de vorige aanvraag ook aangehaald, maar opnieuw concretiseert betrokkene niet waarom en door wie hij mensonwaardig behandeld zou worden, noch brengt hij enig begin van bewijs aan. Een loutere verwijzing naar bovenstaande artikelen volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

Dat mijnheer de Franse taal beheerst, dat hij zich ingezet heeft als vrijwilliger, dat hij gewerkt heeft en dat hij opnieuw onmiddellijk zou tewerkgesteld kunnen worden (eventueel een knelpuntberoep), dat hij zich gemengd heeft onder de Belgische bevolking en sociale banden heeft met België, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mijnheer kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.”

Uit de lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing van 10 september 2014 blijkt dat de verwerende partij wel degelijk met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen rekening heeft gehouden inclusief het door haar aangevoerde gezinsleven met partner en kind(eren) doch oordeelde dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen die aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij betwist deze motieven niet met concrete argumenten.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar situatie niet voldoende heeft onderzocht, blijft zij steken in een algemeen, niet concreet onderbouwd, betoog. Zij toont immers niet

aan op welke wijze de verwerende partij haar situatie nog verder diende te onderzoeken of, gelet op voorgaande vaststellingen, met welke elementen zij geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoekende partij herhaalt in wezen slechts de elementen van haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en meent dat het voor haar onmogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag te doen. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

Bovendien wijst de Raad er op dat het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.7. In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij in de voorliggende eerste bestreden beslissing een omstandig motief wijdt aan het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"In tegenstelling tot wat wordt beweerd, beschikt mevrouw niet over een tijdelijke verblijfskaart, wel over een attest van immatriculatie dat driemaandelijks wordt verlengd tot er een beslissing wordt genomen. Dit is dus geen duurzaam verblijf in België. Mijnheer heeft trouwens geen van beide kinderen erkend. Geen enkel document werd toegevoegd waaruit een affectieve band zou blijken. Mijnheer toont niet op overtuigende wijze aan dat het onmogelijk is voor hem om tijdelijk terug te keren naar Rwanda, eventueel vergezeld van de kinderen met wie hij samenwoont, maar die hij niet heeft erkend. Uit geen enkel persoonlijk document blijkt dat er een risico zou bestaan op "schade" voor het kind indien het kind de illegale ouder zou vergezellen."

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij deze motieven niet met concrete argumenten betwist. Zij stelt enkel dat haar partner in april 2013 bevallen is van 'een' kind. De verzoekende partij, die vooreerst niet stelt dat het om zijn kind zou gaan, weerlegt de motivering van de bestreden beslissing dat zij de kinderen niet heeft erkend niet, noch weerlegt zij het motief dat zij niet op overtuigende wijze heeft aangetoond dat het voor haar onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar Rwanda of dat zij geen persoonlijke documenten heeft voorgelegd waaruit een affectieve band met de kinderen zou blijken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf-

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag naar het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er voor haar, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een gezins- en privéleven te hebben in het herkomstland. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om haar gezinsleven met haar partner en/of haar kind(eren) verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

De verzoekende partij werpt geen concrete hinderpalen op die haar gezinsleven in het herkomstland of elders onmogelijk of moeilijk maken. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM op ontvankelijke wijze opwerpt middels de volgende enkele zin: *“Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal een schending van artikel 3 EVRM uitmaken”*, kan volstaan worden met de vaststelling dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen.

De verzoekende partij dient de beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij laat evenwel na dergelijke toelichting en bewijsstukken of een begin van een bewijs dienaangaande, bij te brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER